

De tijd maakt stinkende wonden

Stel je voor: je loopt over de markt, ziet een mooi stuk kaas liggen en besluit het te kopen. Je betaalt, de kaasboer knikt vriendelijk, en klaar. Zo werkt handel. Ook op de kapitaalmarkt draait het om dat principe: koper en verkoper maken een inschatting, vinden elkaar in een prijs en de deal is rond. Efficiënt, transparant en goed voor economische groei.

Maar stel dat je 250 dagen moet wachten om te horen of je bod op die kaas wordt geaccepteerd. Tegen die tijd is de kaas beschimmeld, de markt veranderd en je trek verdwenen. Absurd? Toch is dat precies hoe de wet de markt voor *corporate control* heeft ingericht. Een bedenktijd van 250 dagen. En laten we eerlijk zijn: dat stinkt.

Vier jaar geleden werd deze regel ingevoerd om vijandige overnames en activistische aandeelhouderscampagnes te blokkeren. Maar in de praktijk? De bedenktijd is nog nooit gebruikt. Recent onderzoek laat bovendien zien dat er geen enkel preventief effect van uitgaat. Nederland kent überhaupt geen vennootschap die ooit tegen haar wil is overgenomen. Geen enkel bedrijf wisselt van eigenaar zonder steun van medewerkers, leveranciers en afnemers. Daar heb je simpelweg de zittende leiding voor nodig.

MESTVAALT

We leven in een tijd waarin zinloze regels razendsnel richting de mestvaalt verdwijnen. Dus waarom bestaat deze bedenktijd nog? Voor welke fantoompijn

NEDERLAND
KENT
ÜBERHAUPT
GEEN
VENNOOTS-
SCHAP DIE
OOIT TEGEN
HAAR WIL IS
OVERGENOMEN

GERBEN EVERTS

is directeur van de VEB

was dit ooit het medicijn?

Terug naar 2017, toen twee iconische Nederlandse bedrijven ongewenste aandacht kregen uit het buitenland. PPG bood op AkzoNobel, terwijl Unilever werd belaagd door Angelsaksische durfinvesteers. Bestuurders van beursgenoteerd Nederland raakten in paniek, klopten aan bij politiek Den Haag en vonden een gewillig oor. De herinnering aan de ontmanteling van ABN Amro was nog vers. Dit was hét moment om de put eens flink te dempen. De politiek keerde zich fel tegen beide overnames, en voilà: de bedenktijd was geboren.

AkzoNobel en Unilever bestaan nog, maar niet in hun volle glorie. De koers van AkzoNobel ligt 30 procent onder het afgevoerde bod van PPG. Unilever is alsnog naar het buitenland vertrokken en heeft een flinke afslankkuur ingezet.

ONZORGVULDIG

Natuurlijk wil je voorkomen dat malafide bedrijven toegang krijgen tot strategische industrieën. Maar de VEB heeft nooit iets gezien in een noodrem op élk spoor. De bedenktijd was een politieke

ruildeal in een lang vervlogen regeerakkoord. Onzorgvuldig vormgegeven, zonder oog voor uitvoerbaarheid. Zo werden verf, coatings, ijs, worst en shampoo ineens verheven tot hoekstenen van de Nederlandse, strategische autonomie – met als resultaat: vernietigde aandeelhouderswaarde.

ALTERNATIEF

En dat terwijl het alternatief voor de hand ligt. In een biedproces tellen duidelijkheid en snelheid. Hoe korter de termijnen, hoe kleiner de kans op marktmisbruik. Je wilt voorkomen dat partijen verschillende werkelijkheden voorspiegelen en dat toezichhouders de notering tijdelijk moeten intrekken.

Toch blijft onze staatssecretaris voor Rechtsbescherming, Teun Struycken, vasthouden aan de bedenktijd. Zijn argument? Misschien komt het ooit nog van pas. Juist. Als Pasen en Pinksteren op één dag vallen. Hij verwacht langetermijnwaardecreatie met het behouden van bestuurders-salarissen.

De beste bescherming tegen een overname? Een hoge beurskoers. Doortastend en creatief talent moet de ruimte krijgen. Wettelijke waarborgen voor middelmatige bestuurders kunnen we missen als kiespijn.

Als er één wet aantoonbaar overbodig is, dan is het deze. Daar hoeft je geen 250 dagen over na te denken.